

Voorwoord

Ik ben opgegroeid in een klein boerendorp in het noorden van New England, waar de meeste wegen onverhard waren, waar je meer koeien had dan mensen en waar de school bestond uit één door een houtkachel verwarmd lokaal waarin alle klassen waren ondergebracht. Kinderen die ondeugend waren hoefden niet gewoon na te blijven, maar moesten na schooltijd ofwel houtjes hakken voor de kachel ofwel gebrande kalk in de privaten strooien.

Natuurlijk was er in het dorp geen bibliotheek, maar in de leegstaande pastorie van de methodistengemeente, op een paar honderd meter afstand van het huis waarin mijn broer David en ik zijn opgegroeid, stond één kamer vol met stapels schimmelige boeken, waarvan vele waren opgezwollen tot telefoongidsformaat. Een groot deel van het boekenbestand bestond uit jongensboeken van het slag dat men in Engeland *ripping yarns* (ofwel 'superspannende verhalen') noemt. David en ik waren verwoede lezers, iets wat we van onze moeder hadden, en we stortten ons dan ook op deze schat als een stel uitgehongerde bouwvakkers op een bord stampot.

Er lagen tientallen boeken over Tom Swift, een jeugdige, maar briljante uitvinder (we graptten vaak dat we vast en zeker nog eens een boek zouden tegenkomen met de titel *Tom Swift en zijn elektrische oma*), en bijna evenveel over een heldhaftige RAF-piloot uit de Tweede Wereldoorlog, Dave Dawson geheten (wiens Spitfire steeds 'manhaftig hoogte trachtte te winnen'). We bestreden de kwaadaardige Schorpioen met Don Winslow, gingen op onderzoek uit met de Hardy's en zwierven er lustig op los met de Rover Boys.

Op den duur – ik denk zo rond de tijd dat John Kennedy president werd – kregen we het gevoel dat er iets ontbrak. Die verhalen waren best spannend, maar... er miste iets. Dat lag misschien deels aan het feit dat de verhalen zich afspeelden in de jaren twintig en dertig, decennia voordat mijn broer David en ik geboren waren, maar dat was niet de hoofdzaak. Er klopte iets niet aan die boeken. Er klopte iets niet aan de kinderen in die boeken.

We hadden in ons dorp geen bibliotheek, maar in het begin van de jaren zestig kwam de bibliotheek naar ons toe. Een keer per maand stopte er een aftandse, groene bestelbus voor ons schooltje. Op de zijkant stond in grote, vergulde letters: BIBLIOBUS MAINE. De chauffeuse cum bibliothecaresse was een struise dame die haast net zoveel van kinderen hield als van boeken en die maar wat graag titels aanried. Op een dag vroeg ze me, nadat ik twintig minuten lang in de afdeling JEUGDLITERATUUR bezig was geweest boeken van de plank te nemen en ze weer terug te zetten, naar wat voor soort boek ik op zoek was.

Ik moest er even over nadenken, maar stelde toen – misschien toevallig, maar misschien ook wel als gevolg van een ingeving van boven – de vraag die van doorslaggevende betekenis zou zijn voor de rest van mijn leven: 'Hebt u ook boeken over hoe kinderen echt zijn?'

Daar moest zij even over nadenken, maar vervolgens liep ze naar de afdeling van de bibliobus met LITERATUUR VOLWASSENEN en trok een dun, gebonden boek van het schap. 'Probeer deze maar 's, Stevie,' zei ze. 'En als iemand er wat van zegt, zeg dan maar dat je het zelf gevonden hebt. Anders krijg ik er misschien last mee.'

Dat boek was natuurlijk het boek dat u zo meteen gaat herlezen of waar u zich (geluksvogel!) misschien wel voor de eerste keer in gaat onderdompelen.

Stelt u zich mijn verbazing (of misschien is 'verbijstering' wel een beter woord) voor, toen ik vijftig jaar na dat bezoekje aan de op het pleintje voor de Methodist Corners School geparkeerde bibliobus, de luisterversie van *Lord of the Flies*

downloadde en William Golding in zijn heerlijk losse inleiding op het door hemzelf meesterlijk voorgelezen verhaal hoorde verwoorden wat mij ook had dwarsgezet. 'Op een dag zaten mijn vrouw en ik tegenover elkaar bij de haard, toen ik ineens tegen haar zei: "Zou het niet een aardig idee zijn om eens een verhaal te schrijven over een stel jongens op een eiland, om te laten zien hoe ze zich écht gedragen, gewoon als jongens, en niet als heilige boontjes, zoals ze meestal in kinderboeken worden opgevoerd?" Waarop zij antwoordde: "Dat is een prima idee! Schrijf het maar!" En zodoende ben ik dat boek gaan schrijven.'

Nu had ik wel eerder romans voor volwassenen gelezen, althans boeken die daar voor door moesten gaan (want naast alle Tom Swifts wemelde het in het vertrek vol klamme boeken in die pastorie ook van de Hercule Poirots en Miss Marples), maar nooit iets *over* kinderen dat bedoeld was *voor* volwassenen. Ik was dan ook volstrekt niet voorbereid op wat ik in *Lord of the Flies* aantrof, namelijk een haarscherp inzicht in het soort wezens dat mijn vrienden en ik zo rond ons twaalfde, dertiende jaar waren, onopgesmukt en ongekuist. Konden wij braaf zijn? Jazeker. Konden we aardig zijn? Jazeker, ook dat. Konden we ook, van het ene moment op het andere, veranderen in kleine monsters? Nou en of. En dat gebéúrde ook. Minstens twee keer per dag, en in de zomervakantie, wanneer we vaak helemaal onze eigen gang konden gaan, nog veel vaker.

Golding verpakte zijn onsentimentele kijk op het doen en laten van jongens in een avonturenverhaal waarin de spanning snel opliep. Voor de twaalfjarige jongen die ik toen was, had het idee om zonder het toezicht van ouders rond te kunnen zwerven op een onbewoond tropisch eiland in eerste instantie iets bevrijdends, iets paradijselijks. Maar toen het jongetje met de wijnvlek op zijn gezicht (het eerste ukkie dat oppert dat er mogelijk een monster op het eiland huist) eenmaal verdween, kreeg mijn gevoel van bevrijding al iets ongemakkelijks. En tegen de tijd dat de ernstig zieke – en mogelijk visionair begaafde – Simon tegenover de afgehakte, op een

staak gespietste en door vliegen omzwermd kop van de zeug stond, deed ik het zowat in mijn broek. 'De halfgesloten ogen waren verdoft door het mateloze cynisme van de wereld der volwassenen,' schrijft Golding. 'Ze verzekerden Simon dat niets en niemand deugde.' Die regels vonden toen weerklank in mij, en vinden dat na al die jaren nog steeds. Ik heb ze gebruikt als een van de motto's voor mijn bundel onderling verbonden nouvelles en korte verhalen *Hearts in Atlantis*.

Dit vertoog is in de verste verte geen wetenschappelijke inleiding op het boek, want er was niets wetenschappelijks of analytisch aan de manier waarop ik *Lord of the Flies* die eerste keer las. Het was, voor zover ik mij kan herinneren, het eerste boek met handen, sterke handen die uit de pagina's staken en me bij de keel grepen. Een boek dat zei: 'Dit is niet zomaar ontspanningslectuur, dit is menens, op leven en dood.'

Lord of the Flies had niets van de jongensboeken uit de pastorie. Sterker nog, die hadden voortaan voor mij afgedaan. Als in de boeken uit de pastorie de Hardy's ergens werden vastgebonden en opgesloten wist je zeker dat ze weer vrij zouden komen. En ook al beet een Duitse Messerschmitt zich vast in de staart van Dave Dawsons toestel, je wist dat hij ging ontsnappen (ongetwijfeld door zijn Spitfire manhaftig hoogte te laten winnen). Maar toen ik de laatste zeventig bladzijden van *Lord of the Flies* had bereikt, begreep ik niet alleen dat er wel eens jongens dood zouden kunnen gaan, maar dat sommigen ook echt dood zouden zóúden gaan. Het kon gewoon niet anders. Ik hoopte alleen dat Ralph in leven zou blijven. Met hem vereenzelvigde ik mij zo intens dat het klamme zweet me al lezend uitbrak. Geen leraar hoefde me uit te leggen dat Ralph de waarden van de beschaving belichaamde, en dat de manier waarop Jack zich overgaf aan primitief offergedrag en wrede slachtpartijen het gemak vertegenwoordigde waarmee die waarden konden worden weggevaagd. Dat was zelfs een kind duidelijk. *Met name* een kind, dat op het schoolplein getuige was geweest van (en had meegedaan aan) allerlei terloopse pesterijen. Toen de volwassen wereld op het allerlaatste moment ingreep, was mijn opluchting groot, al was ik erg kwaad

om de haast laconieke manier waarop de marineofficier het zootje overlevenden terechtwees: 'Ik zou hebben gedacht dat een stel Engelse knapen (...) zich van een betere kant zou hebben laten zien.'

Ik bleef daar kwaad over totdat ik mij herinnerde – het was weken later, maar ik dacht nog steeds elke dag na over het boek – dat de jongens op het eiland terecht waren gekomen omdat een stel geschifte volwassenen een kernoorlog was begonnen. En jaren later (toen ik het boek voor de vierde of vijfde keer ging lezen) stuitte ik op een uitgave met een nawoord van Golding. Daarin stond (ik geef het in mijn eigen woorden weer): 'De volwassenen redden de kinderen... maar wie redt de volwassenen?'

Voor mij heeft *Lord of the Flies* altijd datgene vertegenwoordigd waar romans voor bedoeld zijn en wat hen onmisbaar maakt. Mogen we verwachten aangenaam bezig te worden gehouden wanneer we een verhaal lezen? Uiteraard. Een proeve van verbeelding die ons niet aangenaam bezighoudt, stelt weinig voor. Maar er moet meer zijn. Een geslaagde roman hoort de scheidslijn tussen schrijver en lezer op te heffen, zodat ze één kunnen worden. Wanneer dat gebeurt, gaat de roman deel uitmaken van ons leven. Als hoofdgerecht, en niet als toetje. Een geslaagde roman moet inbreuk plegen op het leven van de lezer, moet ervoor zorgen dat hij of zij afspraken misloopt, maaltijden overslaat, de hond vergeet uit te laten. In de beste romans wordt de verbeelding van de schrijver de werkelijkheid van de lezer. Met een felle, alles verzengende gloed. Ik heb deze opvatting het grootste deel van mijn schrijversleven gehuldigd, wat me overigens op de nodige kritiek is komen te staan. Als romans alleen over gevoel en verbeelding gaan, aldus de meest krachtige argumentatie, dan kan iedere analyse van tafel worden geveegd en wordt elke discussie over het boek irrelevant.

Ik geef toe dat de zinsnede 'Ik was er compleet van ondersteboven' een volstreekte doodoener is bij een klassengesprek over een roman (of een kort verhaal, of een gedicht), maar ik zou toch willen stellen dat zo'n bewering nog steeds de ware

hartenklop van de literatuur uitmaakt. *Ik was er compleet van ondersteboven* is toch wat elke lezer zou willen zeggen nadat hij een boek heeft dichtgeslagen? En is het niet precies het gevoel dat de meeste schrijvers bij hun lezers teweeg willen brengen?

En een intuïtieve, gevoelsmatige reactie op een roman hoeft een analytische benadering ook helemaal niet in de weg te staan. Ik heb de tweede helft van *Lord of the Flies* in één middag uitgelezen, met opengesperde ogen en bonzend hart, zonder nadenken, alles alleen maar gulzig in mij opnemend. Maar sindsdien heb ik er, meer dan vijftig jaar lang, wel degelijk veel over nagedacht. Mijn vuistregel als schrijver én lezer – grotendeels gevormd door *Lord of the Flies* – is: *eerst voelen, en dan pas denken*. Je mag zoveel analyseren als je wilt, maar geniet eerst van het boek.

Waar ik steeds maar weer bij terugkom is Goldings uitspraak: 'Zou het niet een aardig idee zijn om eens een verhaal te schrijven over een stel jongens (...) om te laten zien hoe ze zich écht gedragen?'

Het wás een aardig idee. Een grandioos idee zelfs, dat een grandioze roman heeft opgeleverd, die nog even opwindend, betekenisvol en tot nadenken stemmend is als toen hij in 1954 voor het eerst werd uitgegeven.

Stephen King
Sarasota, Florida

De klank van de tritonshoorn

De jongen met het blonde haar liet zich langs het laatste stukje rots omlaag zakken en zocht voorzichtig zijn weg in de richting van de lagune. Hij had zijn schooltrui uitgetrokken en die sleepte nu aan zijn hand over de grond, maar toch kleefde zijn grijze overhemd aan zijn lijf en zat zijn haar tegen zijn voorhoofd geplakt. Om hem heen zinderde de diepe, als een litteken in de jungle geslagen groef van de hitte. Terwijl hij moeizaam tussen de lianen en de boomstronken door klauterde schoot er een vogel, een plotselinge verschijning in rood en geel, met een heksenkreet omhoog, waarna de kreet werd beantwoord door een andere.

'Hé,' klonk het, 'wacht nou effe!'

Er bewoog iets in het kreupelhout aan de rand van de groef en er klaterde een regen van druppels neer.

'Wacht nou effe, joh,' klonk de stem, 'ik zit vast.'

De blonde jongen bleef staan en trok met een werktuiglijke beweging zijn kniekousen op, waardoor de jungle even een keurig Engels stadspark leek.

Weer klonk de stem.

'Ik kan zowat geen kant op met al die stomme lianen.'

De eigenaar van de stem kwam achterstevoren uit het kreupelhout tevoorschijn, zodat de takken over zijn vette windjack schuurden. Zijn blote knieholten waren mollig en zaten onder de schrammen van doorns, die deels in zijn vel waren blijven steken. Hij bukte zich, plukte de stekels er voorzichtig uit en draaide zich om. Hij was kleiner dan de blonde jongen en heel dik.

Hij kwam naar voren, goed oplettend waar hij zijn voeten

kon neerzetten, en keek op door een bril met jampotglazen.

‘Waar is de man met de megafoon?’

De blonde jongen schudde zijn hoofd.

‘We zitten op een eiland. Tenminste, ik geloof dat het een eiland is. Dat daar in de zee is een rif. Misschien zijn hier wel helemaal geen volwassenen.’

De dikke jongen leek ervan te schrikken.

‘Er was toch een piloot? Maar ja, die zat niet in het passagiersgedeelte, die zat helemaal vooraan in de cockpit.’

De blonde jongen tuurde met half dichtgeknepen ogen naar het rif.

‘En al die andere jongens dan,’ ging de dikke jongen verder.

‘Van hun zijn er vast wel een stel uit gekomen. Toch?’

De blonde jongen zocht zich zo achteloos mogelijk een weg naar het water. Hij probeerde onverschillig te doen en tegelijk niet al te opzichtig bot, maar de dikke jongen scharrelde meteen achter hem aan.

‘Zijn d’r helemaal geen volwassenen?’

‘Volgens mij niet.’

De blonde jongen zei het op ernstige toon, maar toen werd het genot van een uitgekomen wensdroom hem te machtig. Hij ging midden in de groef op zijn hoofd staan en keek de dikke jongen, nu ondersteboven, grijnzend aan.

‘Geen volwassenen!’

De dikke jongen dacht even na.

‘En die piloot dan?’

De blonde jongen liet zijn voeten weer zakken en ging op de dampende aarde zitten.

‘Die is vast nadat hij ons had gedropt weer doorgevlogen. Hij kon hier natuurlijk niet landen. Met een vliegtuig met wielen.’

‘Maar we werden aangevallen!’

‘Die komt geheid weer opdagen.’

De dikke jongen schudde zijn hoofd.

‘Toen we neerstortten keek ik door een van de raampjes. En zag ik het andere stuk van het vliegtuig. Daar sloegen vlammen uit.’

Hij keek de groef af.

'En dit komt allemaal door de romp.'

De blonde jongen streek met zijn hand over de ruwe rand van een boomstronk. Even leek zijn interesse gewekt.

'Wat is ermee gebeurd?' vroeg hij. 'Waar is het dan gebleven?'

'De storm heeft 't de zee in getrokken. 't Was hartstikke gevaarlijk, joh, met al die omvallende bomen. D'r zaten vast nog jongens in.'

Hij aarzelde even en vroeg toen: 'Hoe heet je?'

'Ralph.'

De dikke jongen wachtte tot hem op zijn beurt naar zijn naam gevraagd zou worden, maar een dergelijk aanbod tot nadere kennismaking volgde niet. De blonde jongen die Ralph heette glimlachte vaag, kwam overeind en zette weer koers in de richting van de lagune. De dikke jongen bleef hem hardnekkig volgen.

'D'r zitten her en der vast nog andere jongens. Jij hebt verder nog geen anderen gezien?'

Ralph schudde van nee en zette er extra de pas in. Toen struikelde hij over een tak en sloeg met een smak tegen de grond.

De dikke jongen stond zwaar ademend naast hem.

'Me tante zegt altijd dat ik niet mag rennen,' verklaarde hij. 'Vanwege me asma.'

'Je as, ma?'

'Percies. Dan krijg ik geen lucht genoeg. Ik was de enigste jongen bij ons op school met asma,' zei de dikke jongen niet zonder trots. 'En ik draag ook al vanaf me derde een bril.'

Hij nam zijn bril af en hield die, lachend en met zijn ogen knipperend voor Ralphs neus, waarna hij de glazen met behulp van zijn smoezelige windjack begon schoon te poetsen. Er trok een uitdrukking van pijn en innerlijke concentratie over zijn bleke gelaatstrekken. Hij veegde het zweet van zijn wangen en zette de bril snel weer op zijn neus.

'Die vruchten.'

Hij keek de groef rond.

'Die vruchten,' zei hij, 'Ik denk...'

Hij schoof zijn bril recht, liep met toegeknepen billen weg bij Ralph en hurkte neer tussen het dichte gebladerte.

'Ik kom d'r zo weer aan, hoor...'

Ralph maakte zich voorzichtig van de tak los en glipte schielijk weg tussen het geboomte. Binnen de kortste keren had hij het gekreun van de dikke jongen achter zich gelaten en haastte hij zich in de richting van het scherm van groen dat hem nog van de lagune scheidde. Hij klom over een boomstronk heen en was het oerwoud uit.

De kuststrook was omzoomd met palmbomen. Ze stonden rechtop, schuin naar voren of naar achteren geleund, afgetekend tegen het licht, en hun groene pluimen hingen wel dertig meter hoog in de lucht. De grond eronder was een aarden wal die met ruig gras was begroeid en her en der was opengeregen doordat er bomen waren omgevallen, zodat hij bovendien bezaaid lag met rottende kokosnoten en jonge palmloten. Daarachter lagen de dichte, duistere jungle en de open ruimte van de groef. Ralph bleef staan, leunde met een hand tegen een grijze boomstam en kneep zijn ogen tot spleetjes vanwege het fel glinsterende water. In de verte, minstens een kilometer uit de kust, sloeg de witte branding over een koraalrif, en daarachter was de open zee diepblauw. Binnen in de onregelmatige sikkel van koraal lag de lagune er stil als een bergmeer bij, in alle schakeringen van blauw, schaduwgroen en paars. Het strand tussen de met palmen begroeide aardwal en het water had de kromming van een slanke handboog, ogenschijnlijk zonder eind, want links van Ralph leken palmen, strand en water samen te komen in het oneindige, terwijl de hitte, bijna onzichtbaar, alomtegenwoordig was.

Hij sprong van de aarden wal af. Zijn zwarte schoenen verdwenen een stukje in het zand en ineens sloeg de hitte op hem neer. Hij werd zich bewust van het gewicht van zijn kleren, schopte woest zijn schoenen uit en stroopte allebei zijn kniekousen met de sokophouders in één beweging af. Vervolgens sprong hij weer op de aardwal, trok zijn overhemd uit en stond daar tussen de op schedels lijkende kokosnoten terwijl de

groene schaduwen van palmen en bos over zijn huid gleden. Hij haakte de S-vormige gesp van zijn riem los, sjarde zijn broek en onderbroek uit en bleef naakt naar het oogverblindende strand en het water staan kijken.

Hij was met zijn twaalf jaar en een paar maanden oud genoeg om zijn pronte jongensbuikje kwijt te zijn, maar nog niet oud genoeg om last te hebben van puberschaamte. Je kon zien dat er misschien een bokser in hem school, als je tenminste keek naar de breedte en zwaarte van zijn schouders, want om zijn mond en ogen hing een zachtmoedigheid waaruit duidelijk bleek dat er geen kwaad in hem stak. Hij klopte zachtjes op de stam van de palmboom, en nu eindelijk onontkoombaar tot hem was doorgedrongen dat alles op dit eiland echt was, lachte hij opnieuw van verrukking en ging op zijn hoofd staan. Hij liet zich weer lenig op zijn voeten vallen, sprong omlaag naar het strand, ging op zijn knieën zitten en veegde een paar armen vol zand op een hoop tegen zijn borst. Toen ging hij rechtop zitten en keek met stralende ogen naar het water.

'Ralph...'

De dikke jongen liet zijn benen van de aardwal zakken en ging behoedzaam op de rand zitten.

'Sorry dat 't zo lang duurde. Die vruchten...'

Hij veegde zijn bril schoon en zette hem weer op zijn mopsneus. Het montuur had een diepe, roze V op de brug van zijn neus achtergelaten. Hij keek kritisch naar Ralphs gebronsde lijf en toen naar zijn eigen kleren. Hij bracht zijn hand naar het lipje van de ritssluiting die over zijn borst omlaag liep.

'Me tante...'

Toen ritste hij het windjack gedeceideerd open en trok het hele geval over zijn hoofd uit.

'Zo!'

Ralph wierp hem een schuine blik toe en zweeg.

'Volgens mij moeten we iedereen z'n naam hebben,' zei de dikke jongen, 'en een lijst maken. We moeten iedereen bij mekaar roepen.'

Ralph ging er niet op in, zodat de dikke jongen zich gedwongen zag door te gaan.

‘t Kan me niks schelen hoe ze me noemen,’ zei hij op verwouwelijke toon, ‘zolang ze me maar niet noemen hoe ze me op school altijd noemden.’

Ralph toonde enige interesse.

‘Hoe dan?’

De dikke jongen keek schichtig achterom en boog zich toen naar Ralph.

Hij fluisterde: ‘Ze noemden me “Piggy”.’

Ralph gilte het uit van de lach. Hij sprong overeind.

‘Piggy! Piggy!’

‘Ralph... schei uit!’

Piggy stond er handenwringend bij.

‘Ik zei dat ik niet wou...’

‘Piggy! Piggy!’

Ralph danste de hitte van het strand in, kwam terug als jachtvliegtuig met achterwaarts gerichte vleugels en mitrailleurde Piggy.

‘Ieieie-ooo-www!’

Hij maakte een duikvlucht en landde schaterend aan Piggy’s voeten in het zand.

‘Piggy!’

Piggy grijnsde halfslachtig, onwillekeurig toch blij met in elk geval deze vorm van erkenning.

‘Als je maar niks tegen de anderen zegt...’

Ralph giechelde in het zand. De uitdrukking van gekwelde concentratie keerde terug op Piggy’s gezicht.

‘Momentje.’

Hij haastte zich weer het bos in. Ralph kwam overeind en holde de rechterkant op.

Hier werd het strand abrupt onderbroken door een vierkant landschappelijk fenomeen, want een enorme rotsplaat van roze graniet priemde onverbiddelijk dwars door bos, aardwal, zand en lagune en vormde zo een soort aanlegsteiger die ruim een meter boven de waterspiegel uitstak. De bovenkant ervan was bedekt met een dunne laag aarde en ruig gras, en werd beschaduwd door jonge palmbomen. Er lag niet voldoende aarde om ze echt fors te laten uitgroeien en als ze

een hoogte van een meter of zes bereikten, vielen ze om en stierven af, met als gevolg dat er allerlei boomstammen schots en scheef door elkaar lagen, waar je fijn op kon zitten. De palmen die nog overeind stonden vormden een groen bladerdak, op de onderkant waarvan zich het door de lagune weerkaatste zonlicht in een wirwar van flikkeringen aftekende. Ralph hees zich de rotsplaat op, merkte hoe koel en schaduwrijk het er was, kneep één oog dicht, en kwam tot de slotsom dat de schaduwen op zijn lijf inderdaad groen waren. Hij stapte voorzichtig naar de rand van de rotsplaat die aan de zee kant lag en keek omlaag naar het water. Dat was helder tot op de bodem en lichtte op door het welig tierende tropische wier en koraal. Een school glinsterende visjes schoot heen en weer. Ralph zei hardop, zijn stem warm en donker van verrukking: 'Joepie!'

Achter de rotsplaat lag nog meer betoverends. Bruut natuurgeweld – een tyfoon of zo, of de storm waarvan Ralphs eigen komst vergezeld was gegaan – had in de lagune zand opgeworpen, zodat er een lange, diepe poel op het strand was ontstaan, met aan de verre zijde een hoge rand van roze graniet. Ralph had zich al vaker verkeken op de ogenschijnlijke diepte van een strandmeer en hij was dan ook op een teleurstelling voorbereid toen hij ernaartoe liep. Maar het fantastische eiland maakte zijn belofte opnieuw waar en de geweldige poel, die duidelijk alleen bij hoogwater door de zee werd overspoeld, was aan een kant zo diep dat hij donkergroen kleurde. Ralph nam de volle dertig meter lengte zorgvuldig in ogen-schouw alvorens hij een duik waagde. Het water was warmer dan zijn bloed en het leek wel of hij in een enorm ligbad zwom.

Piggy verscheen weer, ging op de rotsplaat zitten en volgde afgunstig de bewegingen van Ralphs groenwitte lijf.

'Wat kan jij goed zwemmen, joh.'

'Piggy.'

Piggy trok zijn schoenen en sokken uit, legde ze netjes op de rotsplaat en voelde met een teen hoe koud het water was.

'Hartstikke warm!'

'Wat had je dan gedacht?'

'Nou, niks. Me tante...'

'Je tante kan de pot op!'

Ralph dook kopje-onder en zwom met open ogen onder water verder. De zanderige oever van de poel doemde als een soort heuvelflank op. Hij wentelde zich op zijn rug, kneep zijn neus dicht, en een gouden licht danste en spatte vlak boven zijn gezicht in duizend stukjes uiteen. Piggy zag er vastbesloten uit en maakte aanstalten zijn broek uit te trekken. Even later was hij bleek en mollig bloot. Hij liep op zijn tenen vanaf de zandoever de poel in, ging tot aan zijn nek in het water zitten en keek Ralph trots lachend aan.

'Moet jij niet zwemmen?'

Piggy schudde van nee.

'Ik kan geneens zwemmen. Dat mocht ik nooit. Me asma.'

'Die as-ma van je kan de pot op!'

Piggy liet het zich met nederige lijdzaamheid welgevalen.

'Wat kan jij goed zwemmen, joh.'

Ralph peddelde achterwaarts van de helling weg, ging met zijn mond onder water en spoot een straal water de lucht in. Toen stak hij zijn kin omhoog en zei: 'Ik kon op mijn vijfde al zwemmen. Ik heb het van mijn vader geleerd. Die is luitenant-ter-zee. Zodra hij verlof heeft, komt hij ons redden. Wat doet jouw vader?'

Piggy kreeg ineens een kleur.

'Me vader is dood,' zei hij snel, 'en me moeder...'

Hij nam zijn bril van zijn neus en zocht vergeefs naar iets om hem mee schoon te maken.

'Ik woonde bij me tante. Die had een snoepwinkel. Ik kreeg altijd ontegenlijk veel snoep. Zoveel als ik lustte. Wanneer komt je vader ons redden?'

'Zodra hij kan.'

Piggy rees druipend op uit het water en ging naakt en wel zijn brillenglazen staan poetsen met een sok. Het enige geluid dat hen door de ochtendhitte heen bereikte was het aanhoudende, schurende gebulder van de branding op het rif.

'Hoe weet ie dat we hier zitten?'

Ralph lag loom in het water. Slaperigheid kwam over hem zoals de deken van luchtspiegelingen de oogverblindende schittering van de lagune probeerde te temperen.

'Hoe weet ie dat we hier zitten?'

Gewoon, dacht Ralph. Gewoon. Gewoon. Het gebulder van het rif leek nu heel ver weg.

'Dat vertellen ze hem wel op het vliegveld.'

Piggy schudde zijn hoofd, zette zijn glinsterende bril weer op en keek naar Ralph.

'Kan niet, joh. Heb je niet gehoord wat de piloot zei? Over de atoombom? Die zijn allemaal dood.'

Ralph kwam omhoog uit het water, bleef voor Piggy staan en liet zijn gedachten gaan over dit ongebruikelijke probleem.

Piggy drong aan.

'Dit is toch een eiland?'

'Ik ben op een hoge rots geklommen,' zei Ralph bedachtzaam, 'en ik denk inderdaad dat dit een eiland is.'

'Ze zijn allemaal dood,' zei Piggy, 'en dit is een eiland. Niemand weet dat we hier zitten. Je vader weet het niet, niemand weet het...'

Zijn lippen trilden en zijn brillenglazen besloegen.

'Misschien blijven we hier wel tot we doodgaan.'

Met dat laatste woord leek de hitte nog erger te worden, totdat hij onheilspellend zwaar werd en de lagune hen met zijn verblindende schittering belaagde.

'Ik ga mijn kleren halen,' mompelde Ralph. 'Daar verderop.'

Hij sjokte, de vijandige zon trotserend, door het zand naar de andere kant van de rotsplaat waar zijn kleren ordeloos in het rond lagen. Toen hij zijn grijze overhemd weer aantrok gaf hem dat een merkwaardig prettig gevoel. Daarna klom hij op de rand van de rotsplaat en ging op een geschikte boomstronk in de groene schaduw zitten. Piggy hees zich overeind en liep hem met het merendeel van zijn kleren onder zijn armen geklemd achterna. Hij ging behoedzaam op een omgevallen boomstam zitten, vlak bij de lage rotswand tegenover de la-

gunne, waar de warreling van weerkaatst zonlicht op zijn huid danste.

Toen zei hij: 'We moeten de anderen zien te vinden. We moeten iets doen.'

Ralph zweeg. Dit was een koraaleiland. Hij zat uit de zon heerlijk te dromen en negeerde Piggy's onheilspellende praat.

Piggy hield aan.

'Met hoeveel zijn we?'

Ralph stapte naar voren en ging bij Piggy staan.

'Dat weet ik niet.'

Hier en daar kropen onder het waas van hitte zachte briesjes over de gladde waterspiegel. Wanneer die briesjes de rotsplaat bereikten, fluisterden de palmladeren en gleden er vlekken halfgesmoord zonlicht over hun lijven, of bewogen als lichte, gevleugelde wezens door de schaduw.

Piggy keek op naar Ralph. Alle reflecties op Ralphs gezicht stonden ondersteboven: het groen boven en het licht van de lagune beneden. Er kroop een vlek zonlicht over zijn haar.

'We moeten iets doen.'

Ralph keek dwars door hem heen. Hier kwam dan eindelijk de gedroomde, maar nooit echt werkelijkheid geworden plek volledig tot leven. Ralphs lippen openden zich tot een verrukte lach en Piggy, die de lach opvatte als een blijk van erkenning, straalde van genot.

'Als het echt een eiland is...'

'Wat is dat?'

Ralph lachte niet meer en wees naar de lagune. Tussen het varenachtige wier lag iets roomkleurigs.

'Een steen.'

'Nee. Een schelp.'

Plotseling liep Piggy over van ingehouden opwinding.

'Je hebt gelijk! 't Is een schelp. Zo eentje heb ik wel 's eerder gezien. Op de achtermuur van iemand z'n tuin. Die noemde 'm een tritonshoorn. Als ie d'r op blies kwam z'n moeder. Ze zijn hartstikke veel geld waard, joh.'

Vlak bij Ralphs elleboog hing een jonge palmboompje

schuin over de lagune. Door zijn gewicht was er al een kluit van de schrale grond losgewoeld, zodat het niet lang meer kon duren of het boompje zou omvallen. Ralph trok het stammeetje los en begon ermee in het water te porren, zodat de felgekleurde vissen alle kanten op schoten. Piggy leunde gevaarlijk naar voren boven het water.

‘Pas op! Straks breekt ie...’

‘Kop dicht.’

Ralph zei het afwezig. De schelp was interessant, mooi om te zien en een prima speeltje, maar de indringende hersenschimmen van zijn dagdroom stonden nog steeds tussen hem en Piggy, die er binnen dat verband volstrekt niet toe deed. Het palmboompje boog en duwde de schelp tussen het wier door. Terwijl Ralph met zijn ene hand het midden van het boompje ondersteunde, duwde hij met de andere het bovenste eind omlaag, zodat de schelp druipend omhoogkwam en Piggy het ding kon pakken.

Nu de schelp niet langer iets was wat je kon zien maar niet kon aanraken, begon Ralph het ook spannend te vinden. Piggy kwebbelde: ‘... een tritonshoorn; hartstikke duur, joh. Ik durf te wedden dat je je blauw zou betalen als je d'r eentje zou willen kopen... hij had 'm op z'n tuinmuur en me tante...’

Ralph pakte de schelp van Piggy aan en er sijpelde wat water over zijn arm. De schelp had een donkere roomkleur, met hier en daar wat vlekjes verschoten roze. Tussen het spits toelopende uiteinde, waarin een klein gaatje was gesleten, en de roze lippen van de mond lag vijfenveertig centimeter licht spiraalsgewijs gedraaide schelp, bedekt met een fijn reliëfpatroon. Ralph schudde het zand uit de diepe gang.

‘... loeide als een koe,’ zei hij. ‘Hij had ook een stel witte stenen en een vogelkooi met een groene papegaai. Op die witte stenen blies ie natuurlijk niet, en hij zei altijd...’

Piggy moest even ademhalen en streelde het glinsterende ding in Ralphs handen.

‘Ralph!’

Ralph keek hem aan.

‘We kunnen 'm gebruiken om de anderen te roepen. Voor

een bijeenkomst. Als ze ons horen, komen ze wel...'

Hij keek Ralph stralend aan.

'Dat was zeker jouw bedoeling, hè? Daarom heb je de schelp toch uit het water gehaald?'

Ralph streek zijn blonde haar naar achteren.

'Hoe blies die vriend van je op de schelp?'

'Hij spuugde meer,' zei Piggy. 'Ik mocht er van me tante niet op blazen vanwege me asma. Hij zei dat je hier van onderen moest blazen.' Piggy legde een hand op zijn bolle onderbuik. 'Probeer het maar, joh. Om de anderen te roepen.'

Zonder veel overtuiging zette Ralph het spitse eind van de tritonshoorn tegen zijn lippen en blies. Uit de mond van de schelp kwam een ruisend geluid, maar meer niet. Ralph wiste het zoute water van zijn lippen en probeerde het opnieuw, maar de schelp bleef zwijgen.

'Hij spuugde meer.'

Ralph tuitte zijn lippen en spoog lucht in de schelp, waaraan een laag scheetgeluid ontsnapte. Dit vonden de beide jongens zo grappig dat Ralph nog een paar minuten doorging met lucht erin spugen, onderbroken door lachsalvo's.

'Hij blies hier van onderen.'

Ralph snapte wat de bedoeling was en stootte vanuit zijn middenrif lucht de schelp in. Onmiddellijk bracht het ding geluid voort. Een lage, doordringende toon weerklonk onder de palmen, verspreidde zich door de wirwar van het bos en echode terug van het roze graniet van de berg. Wolken vogels fladderden op vanuit de boomtoppen en in het kreupelhout krijste en rende iets.

Ralph nam de schelp van zijn lippen.

'Jemig.'

Na de doordringende toon van de tritonshoorn klonk zijn gewone spreekstem als gefluister. Hij zette de schelp aan zijn lippen, haalde diep adem en blies opnieuw. Weer klonk de toon en toen hij nog wat harder blies, schoot de toon een octaaf omhoog en schalde hij nog snerpender dan daarvoor. Piggy riep iets. Zijn gezicht stond blij en zijn brillenglazen schitterden. De vogels riepen, kleine dieren scharrelden weg. Toen